

תראו תשלובת מיבני העץ שתהווה את גן השעשועים לילדים מלהיב והמרתק ביותר בארץ

שבכל נסיונותיו הקודמים לעניין עירויות ומועצות מקומיות בבניית פרויקטים כזו אלה, התנפצו מאציו אל חומת הבניין וקרטיה והבעיות התקציביות.

בשעתו הציע שריג לעיריית ירושלים לקבל לטיפולו את שכונת מוצררה, הממת הפנתרים, קיווה כי במקום זה יוכל ליישם את כל אשר למד. עיריית ירושלים לא יכלה לשאת בנטל תקציב הקמת הגן, למרות שגן כזה, ששריג התכוון להקימו מגרוטאות, היה עולה פחות מכל גן-שעשועים שיגרתו אחר בעיר.

לדעת שריג מסמל הגן שלו ושיטת בנייתו את העידן החדש בארכיטקטורה החברתית. לא עוד מיבנים הכפויים על אנשים, אלא מצב בו יש לתושבים מה לומר לגבי מקום מגוריהם והסביבה ככל הנוגע לצורה, נוחיות ופונקציונאליות.

המים והופך שם למוח דייגים. שריג קובע בהפתעה כי עיריית תל-אביב היתה פתוחה לרעיונותיו המהפכניים בתחום זה. זה בא לו כהפתעה מפני

שעתו חשש מקרבנות של הגן לירקון. אבל שריג עמד על כך שינתן לו לנצל איזור משחק טבעי זה. הוא הקים מיבנה משחק דמוי פירמידה המשתפע עד לגובה פני

מרצה לעיצוב ופיסול בבית-הספר בצלאל בירושלים. יש לו כבר עבר עשיר בבניית גני שעשועים לילדים. בארצות-הברית הספיק להקים מגרשי משחקים כאלה שרבונו מעצים שנפלטו מהים, מרשתות נח-תים, מארובות אניות ישנות, מצמיגים ישנים, חבלים, חומרי בנין משומשים, תרפים של כבלי טלפון וגרוטאות אחרות למיניהן.

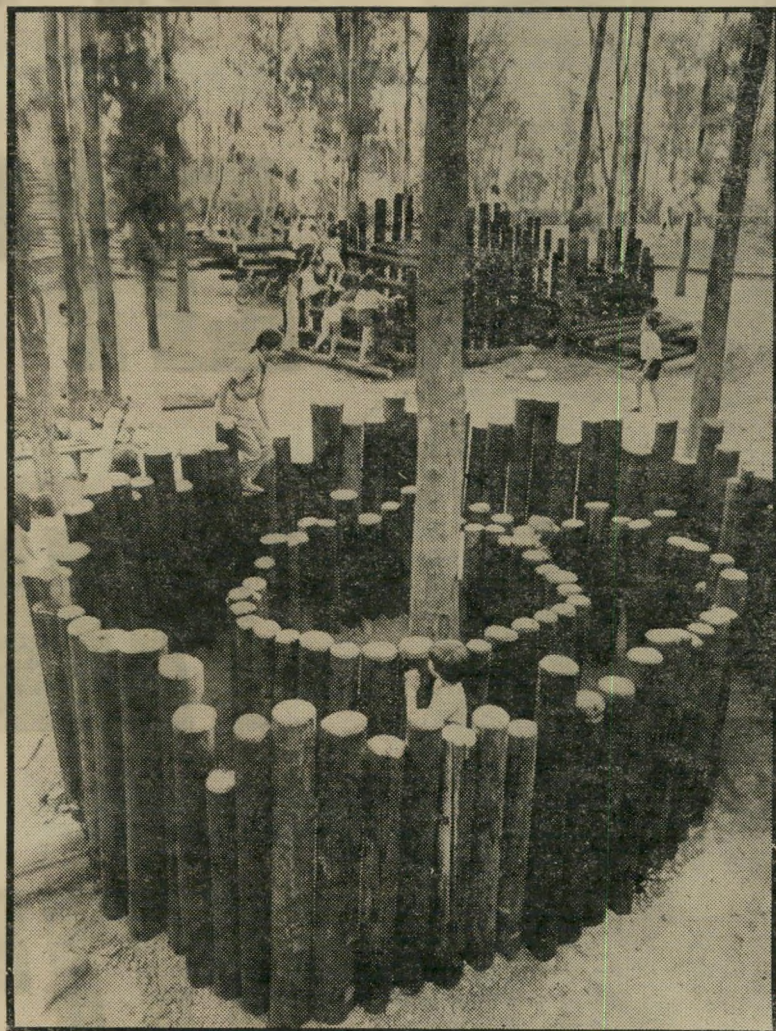
את הגנים נהג לבנות בכוח עבודה מקומי, כשהוא משתמש בנערי השכונות, בהן נבנו המיגרשים, ככאנים, רעיון זה, של שימוש בעודפי המרץ החבריים של נוער השוליים והטייתם לאפיק של אנרגיה יוצרת, הוכיח את עצמו.

הנערים נהגו לקבל את תוכניות העבודה והפכו בוסים למקום. בתום עבודתם היו זוכים אף לשכר סמלי. בדרך זו הפכו מאהר יותר לשומרי של הגן ומגיניו הרגלבים ביותר מול כל נסיון של פגיעה והרס. בתל-אביב עוסקים בבניית הגן שלושה מהסטודנטים הצעירים של שריג בצלאל. לגי פרס, יליד דרום-אפריקה, מספר כי תחילה רצה שריג לבנות את ג'ונגל הטלפונים הנה בשכונת התקווה. אבל לשם כבר תיכננו גן מסוג אחר. ה' עיריה היא שהציעה לשריג ליישם את הציונו על גדת הירקון.

מותר לדרוך על הכל

מקום הגן הפאסטורלי השמרני, הר מטופח למופת והמונע פעילות צריכים לבוא פארקים לפריקת פעילות ומרץ. הגן החדש, ששריג הוא נביאו הראשון כאן, אינו פאסיבי ביופיו. אין בו שלטים בנוסח "אסון לדרוך על הדשא". מותר שם לדרוך ולתפס על הכל. מותר אפילו להביא מהי בית סולמות וחבלים ולמצוא למיבנים שימושים חדשים. אין גם חשש מפגיעות כיון שמתחת לעמודי הטלפון הגבוהים, עליהם יתרוצצו ילדים, יפוזרו שכבות חוליים עבות, שימנעו זעזוע וחבטות כ"מקרה של נפילה. זהו, לדעת שריג, הפתרון האידיאלי לילדי הערים הנחנקים בין גושי בטון ומוציאים את מרצם ברבות הידי שנים בהראקות והפגנות מחאה.

יתכן שאחרי שיראו את גן-העדן שהי קים שריג על גדת הירקון, ירוצו אחריו גם ראשי ערים אחרות בישראל. בינתיים נחרד שריג כשהוא רואה את התוכניות לבניית גוש הבטון הענקי בלב תל-אביב, שיקרה בשם דיזינגוף סנטר. "צריך לחשוב היטב", הוא אומר, "לפני שזה ייהפך לכליבו ענק. יש ליצור במקום כזה הרבה נקודות של פורקן ופעילות למבור גרים וילדים, לפני שיהיה מאוחר מדי."

לביריתם ספיראלי זהו אחד המיתקנים בגן המשחקים של שריג שכבר הושלם. הוא עשוי כולו מעמודי טלפון שנבנו בצורת ספיראלה. ילדים בכל הגילים כבר משלהבים את דמיונם במשחק במיתקן.

גן בחממת הפנתרים

ארון יבנן, אף הוא סטודנט בצלאל, מגייס מדי פעם תיירים צעירים, מ'אכסניית נוער סמוכה, כדי לסייע בבניה. צריך לעמוד מקרוב על יופיים של המיתקנים ודרך הקמתם המושלמת, כדי להעריך את גודל ההישג.

יתרונו הגדול של גן שעשועים כזה הוא בכך, שאינו מושך ילדים בגיל מסויים בלבד. הוא טוב לתינוקות בני שנתיים ולנערים בני 16 באותה מידה. עם גידולו יכול כל ילד למצוא באותו גן אפשרויות חדשות ודרכי משחק חדשות אותן לא ראה קודם.

בגן המקום ליד הירקון יש אזורים פעילות לפעוטות. לגילאי הגן ולילדי בית-הספר. אנשי העיריה הביעו ב'